

Съното станала за косене. Съмъ свикалъ сишкату сиганити да коси. Ама каде, каде! Не можеш да косиш! Идинъ старната косиш — дургити старната раждаш тревата! Сиганити са зморилъ и сишкату кандисалъ. Берекятъ версинъ че злѣзалъ едно младо еленъ да пасешъ. Съмъ го сагледалъ, фургалъ съмъ косата на него. Тозъ да земишъ да забодешъ баджака. Елената урналъ ливадата. Тозъ бѣгашъ косата, косишъ, тозъ бѣгашъ, косата косишъ и окосишъ. . .

Дошла редъ да събирашъ съното. Грабнали сме сишкитѣ вилата, сабирале сме и трупале сме на камарата. Язъ съмъ правилъ камарата, а дургити сигани сж подавала съното.

Камарата станалъ такъвъ голѣма, че стигнала чакъ небото. Погледналъ съмъ долу. Ле-ле-е! Аку ша падамъ — галвата парамъ-парче ша ставашъ! Тогазъ звадилъ съмъ теслата и трясъ! — пробила съмъ дупка на небото и съмъ са качила.“

— Значи, ти и на небето ходи, а? — се засмѣ дѣдо Драгулъ. — Ами видѣ ли се тамъ съ дѣдо Господь?

— Видѣлъ съмъ се, зеръ! И киселъ мляко била гостилъ на менѣ! Гостувалъ съмъ шетиръ недѣля.

— Бре, че лъжешъ, Манго! Е, после какво стана?

— Ехъ, какъвъ стана! — Домиляла сиганката и тръгналъ съмъ да ходя. Дошелъ съмъ на дупката, дека пробилъ съ теслата. Кога погледналъ, повзѣрилъ се: нѣма ливада, нѣма орѣхата. Имашъ само единъ блатото. Ами сега! Какъ ша слизашъ земята!

Мислилъ, мислилъ и намислилъ. Взималъ много вжжета, вързалъ единъ за друго и спусналъ. Тръгналъ да слизашъ. Слизалъ, слизалъ, па уморилъ, та седналъ на едно вжзелъ да почине и да запуши биръ джигара тутунъ. Като съмъ пушила, съмъ задрѣмала и джигарата сгорела вжжето. Люпъ! — съмъ паднала блатото и съмъ затынала до галвата. Искашъ злѣзешъ — неможе-е-е! Мжчилъ, мжчилъ, па кандисалъ!

Така артисалъ блатото.

Биръ гюнъ*) идишъ мене идинъ патисата, пиравишъ на галвата идинъ

*) Биръ гюнъ — единъ день (турски изразъ).

Йосифъ Сжбевъ

Патилата на Манго

Весели случки (4)

гнѣздото, носишъ яйсата да мжтишъ. Арно, ама научилъ салисисата, идишъ сабайле да краднишъ яйсето. Таманъ да земишъ яйсето, язъ хопъ! — фащашъ опашката. Ехъ, бащице! Като подплашилъ кума лиса, та като хукналъ — фурлилъ мене чакъ брѣга и отъ зоръ родила едно кинижка. Азъ нали съмъ неграмотна, зималъ съмъ кинижката, та съмъ носилъ на мойта малката сиганшетата да прочитатъ. На кинижката писало са: „дади Дракулъ да дава на Манго воденисата сосъ брашното и котлето сосъ качамака“.

— Ха-ха-ха! — засмѣ се дѣдо Драгулъ така, че чакъ лулата изпадна отъ устата му. — Браво, Манго! Чудесно си я измислилъ! Воденицата нѣма да получишъ, ала заслужавашъ една копаня брашънце за качамакъ на циганчетата и единъ наржкъ сѣнце за магарето.

И той стана да му даде обещаното.

— Господь здраве да ти дава, бащице! И да илядишъ за много години! — рече зарадванъ Манго, грабна брашното и сѣнцето и хукна къмъ катуната да зарадва гладнитѣ циганчета.

Бой съ качамакъ

Когато Манго приближаваше катуната, метналъ на гърба тарджика*) съ брашънцето и стисналъ подъ мишницата сѣнцето, които му бѣше далъ дѣдо Драгулъ заради голѣмата му лъжа, той бѣше така веселъ, така засмѣнъ, че краищата на устата му бѣха отишли чакъ до ушитѣ, а жбитѣ блестяха като броеница отъ едри зърна на бѣлъ градински фасулъ.

Първо магарето го видѣ и ревна така гръмогласно, сякашъ гръмна музика отъ фанфари въ честь на легендаренъ пълководецъ-победителъ.

Циганчетата помислиха, че Марко е видѣлъ нѣкой свой събратъ и се е отвързалъ, та изкочиха бързо изъ ка-

*) Тарджикъ — кожена торба.

туна навънъ. Като видѣха баща си натоваренъ, тѣ припнаха къмъ него да го посрещнатъ, пѣйки:

— Хвърли чичо, хвърли чичо, една буца кюмюръ, чичо. Да ти дава Господь животъ, бѣ чичо, на жената, на децата, бе чичо. Дай ми, чичо, дай ми, чичо, едно левче дай ми, чичо. Да ти дава Господь здраве бе, чичо, на жената, на децата, бѣ чичо.

Подиръ тѣхъ изкочи и Магговица. Тя плесна ржце отъ радостъ, припна та грабна товара отъ мжжа си и го внесе бързо въ катуната.

Настана обща веселба. Магарето, което бѣше видѣло съното, ревѣше отъвънъ, а вжтре въ катуната Манго, Манговица и децата имъ пѣеха, плѣскаха ржце и играеха кючекъ, като подхвъргаха голи тумбаци около пълния тарджикъ, оставенъ край наковалнята.

— Да давашъ да звуртимъ качамакъ, майчице! — рече Манго, като тупна развеселената циганка по рамото.

Едно отъ децата отиде за вода, друго се зае да подсили тлѣещия огънь, Манговица взе да изсипва необходимото за качамака брашно въ дървената копаня, а Манго занесе малко сѣнце на Марко.

Турнаха котлето на огъня и наклѣкаха около него, като зайци на месечина, да чакатъ кога ще се свари качамака.

Врѣлъ не доврѣлъ, тѣ го откачиха отъ огъня и Манго почна да го бърка съ една дебела тояга, която приспособи за точилка. На гладнитѣ циганета се прѣскаха очитѣ, като гледаха тѣстениитѣ качамачени буци въ котлето. Едно отъ тѣхъ не можа да се стърпи и посегна да си вземе малко, но Манго го плесна така, че то, горкото, се претърколи два пжти. Манговица поиска да защити удареното. Тя рече:

— Суха да остава това ржка! Защо удришъ дисата?

(Следва)

Снѣжанка и седемтѣ джуджета

Приказка съ картинки отъ

Уолтъ Дисней (4)

Противъ отровата, която погубила Снѣжанка, имало само единъ единственъ лѣкъ. Ако нейния-вѣренъ обожателъ минелъ, ако я видѣлъ и цѣлуелъ, тя отново щѣла да се върне къмъ живота.

Случило се така, че принцътъ търсилъ Снѣжанка навсѣкжде и най-послед стигналъ къщичката на седемтѣ джуджета. Той чулъ нѣкой да разказва, че въ тая гора имало прекрасна девойка, която лежала мъртва въ

стъкленъ ковчегъ. Когато позналъ Снѣжанка, принцътъ се навелъ и я цѣлуналъ.

Снѣжанка отворила широко очитѣ си и видѣла своя любимъ принцъ. Тя извикала отъ радостъ. Принцътъ я взелъ на ржце, прегърналъ я и пакъ я цѣлуналъ.

Любовта на принца спасила Снѣжанка отъ смъртъ.

Веселитѣ джуджета скачали около тѣхъ. Когато принцътъ отвелъ Снѣжанка въ своя дворецъ, тѣ не плакали, защото тѣхната приятелка имъ обещала, че ще идва при тѣхъ всѣка пролѣтъ.

Край